

El Teatre de Salt

Una de les bones notícies d'aquests últims mesos ha estat saber que amb un pressupost que per al Teatre Nacional de Catalunya no hauria servit ni per fer un vestíbul, un camerino o una fila de butaques a Salt són capaços de fer un teatre. Parlo amb Salvador Sunyer i Bover. Ell i Josep Domènech són els dos representants de Bitò Produccions a la comissió d'aquest nou teatre. Bitò és l'empresa que el gestiona. «Hi ha també uns representants de l'Ajuntament», ens diu. «Que jo sàpiga és el primer exemple a casa nostra d'una fórmula de gestió mixta.» L'Ajuntament els ha cedit el local, els ha atorgat una subvenció modesta i, a canvi, Bitò s'ha compromès durant cadascun dels tres anys vinents a fer uns cent dies de programació estable. La idea és oferir espectacles, realitzar-hi

cursos de formació d'actors professionals i fer-hi un centre de creació teatral del qual el primer tast van ser també els cursos que la Fura i Jango Edwards van començar el darrer mes d'octubre. «Volem que el teatre sigui un lloc al servei de les companyies que vulguin acabar de posar a punt els seus espectacles», continua comentant-nos Sunyer. «Calculem que en aquest Centre se'n poden produir quatre o cinc a l'any.»

Es tracta no tant de cohesionar el municipi de Salt, com de situar-lo en el mapa cultural de Catalunya. Per a un poble que ha palpat en la seva pell l'experiència amarga de comprovar com no n'hi ha prou amb recuperar les seves institucions municipals per evitar el perill de perdre cohesió i pes específic, aquest teatre pot ser també el començament d'una segona oportunitat. Perquè ara, després d'aquests darrers vint anys de suburbialització de ciutat dormitori, la gent de Salt sap molt bé que són els trets específics i els accents propis allò que permeten que un poble pugui continuar essent encara un poble. Per això, tal com apunta Salvador Sunyer, més que no pas ignorar el veïnatge de Girona, el que convé és complementar, trobar en aquest món cada vegada més interrelacionat i dependent la possibilitat de tenir uns trets característics. «Entre el Teatre Municipal i La Planeta, aquest nou teatre ha d'apostar per les obres de les companyies que busquen locals de format mitjà, també per les que fan obres

La sala del Teatre de Salt, amb un aforament de més de tres-centes persones





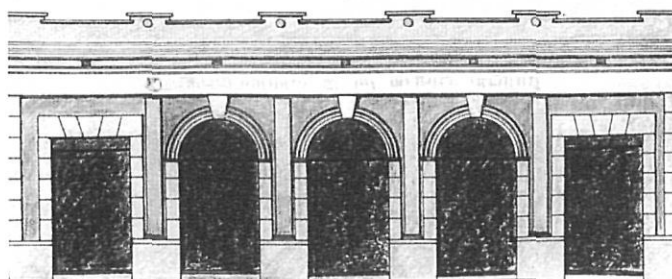
dignes però comercials; en música, apostarem pel rock i, en general, per totes aquelles altres activitats que encara no estan prou cobertes.»

Fem una passejada pel nou equipament. Manel Bosch, l'arquitecte, ha concebut l'edifici com un lloc funcional i auster, sense floritures o luxes, però amb la mateixa pulcritud i dignitat que es pot trobar encara en algunes cases senzilles. Pel que fa a la superfície útil per als espectacles, el teatre disposa de tres espais diferents: el vestíbul, que té un aforament d'unes noranta persones, la sala amb més de tres-centes, i el pati –que naturalment només es podrà usar a l'estiu– amb una capacitat màxima de quatre-centes cinquanta persones.

Actuació musical al pati del Teatre.

Xon Colomer, arxivera municipal de Salt, ens mostra la documentació bàsica per entendre el llarg camí que ha calgut recórrer perquè l'edifici de l'Ateneu Saltenc can Panxut acabés convertint-se en aquest teatre. Antiga botiga de queviures i posteriorment seu del Patronat Parroquial, can Panxut va viure uns certs moments de glòria al principi

pintat de la façana de "can panxut" amb tons VERES i GRISOS; Bolet "71MES" blau.



novembre del 1785 manel bosch

dels vuitanta, quan el Talleret va fer-se'n càrrec. L'edifici, a més, servia de local per a unes quantes entitats, però si aquells que no som de Salt vam acostar-nos-hi, va ser fonamentalment gràcies a l'interès de les representacions que s'hi feien. El resultat, doncs, no era al cap i a la fi tan diferent de l'objectiu que es té ara. El 9 de novembre de 1984, la Junta Rectora de l'Ateneu presidida per Salvador Sunyer va fer seu el projecte de reforma de l'edifici que Manel Bosch havia fet com a treball de final de carrera. Va presentar-lo Miquel Berga i l'Ajuntament no en va poder aprovar definitivament l'execució de la primera fase fins quatre anys més tard. N'han passat quasi deu més. Si es repassen aquelles actes o es miren els articles que s'han anat publicant a la revista local *La Farga*, es comprovarà com durant aquest temps moltes altres persones significatives de la vida saltenca s'han implicat en aquest procés. Fer-ne la llista no tindria cap sentit. Però tampoc no tindria cap sentit pensar que el Teatre de Salt és només fruit d'una planificació

general d'infraestructures, una planificació feta des de fora. No ha estat així. Darrere d'aquest nou teatre, hi ha unes quantes generacions de saltencs. I millor, és clar. Perquè, tal com passa amb els bolets, també els teatres demanen el seu temps, les seves condicions i el seu humus.

**XAVIER
CORTADELLAS**